

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatonok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosé ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spař měrnj
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoćń ty.

Z njebjes mana
Njeh čí khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh pōda,
Wokřew čé!

F.

Serbske njedzelske łopjena.

Wudawa šo kóždu šobotu w Šsmolerjez knihicziščćenj w Budyschinje a je tam ša šchwórtlětnu pschedplatu 40 nr. dostacž.

4. njedzela adventa.

Jan. 1, 19.—28.

My šmy blisko hodowneho šwjedzenja. Adventske štyki wotmjelknu psched hodownymi kherluschemi. Džěczaze wutrobny njemōza doczakać tón rjany šwjedžen. A njedže tež psches nasche wutrobny wješele, kotrež njeje jenož šobu-wješelenje š wštykaznymi džěczimi. To je to žedzenje po Šbōžniku šwěta; to je to wješele, šo je šo šjewita bōžna hnada Boža. Šdyž pak je to nětko najwštyšchi najrjeńšchi dar, kotryž nam hodowny šwjedžen šticzi, potom je tež nušne šo na njón pschihotowacž, šo bychmy tež jeho dostojni byli.

Duž hotujmy šo na lube Bože džěczo, šo bychmy jeho dostojni byli

1. w ponižnosći,
2. Šhryštuša jako šwój wotštyknjenny kōnz pytajo a
3. k jeho šlužbje hotowi.

1. My dyrbimy šo hotowacž, teho Šnješa powitacž. Ale tak powitam ja tebe? To je wulke adventske praschenje, kotrež klinezi psche wštytkte adventske kherluschy, psche wštytkte adventske teksty. Jan kšćenik wotmolwjenje da. Profecziški rōt je dolho mjelczał w israelskim ludu. Žene bēšche hšchče w ludu žiwe, to žadanje po šlubjennym Mešiasu. Duž Jan wštytupi, kaž rańšcha hwěšda š rańšchich šerow, kaž š nožy šwětko, kaž dostojna pokutna postawa. Še to Elias abo Jeremias abo druhi profeta abo Šhryštuš šam? tak klinezi wote rta ke rtej. Jan wotmolwi: Ja

nješšym Šhryštuš. To je ponižnosć, kiž nicžo wo šebi njedžerzi. To je prawa pŕcha adventskeho pōšla. Šzam wón njecha nicžo byčž khiby hłōš pŕedarja w pušćinje. To drje bychmy tajkeho čłowjeka ša kthoreho mēli, kiž by šebi šwērli prajicž: Ja šym Šhryštuš, šwěta šbože. Ale w čžichim tola někotry podobnje myšli: Ja šym Šhryštuš t. r. šam šwój šbōžnik; ja njepotrjebam žaneho wumōženja, moje štytki mi wjazy hacž šbōžnosć šaštyža. Wbōhi šwěto, kiž šo dasch šjebacž wot blyšchčža šwojich štytkow, pschi kotrychž tebe hordosć wōdži. Ponižnosć budž twoja pŕcha, luby kšchescžijano! A hdy by ty štytki čžinił, šo by šwēt šo džiwal, to nicžo njeplaczi, hdyž šo ponižnje do Božeje šlužby njestajish. Šodži šo hordosć k temu, na kotrehož šwjedžen šo hotujemy, kiž šo ponižowa a bu džěczo w žlobiku tebi k lubosći? Čžěžto wštyt je, štareho hōrdeho čłowjeka šapŕecž. Ale rjana je ponižnosć. Wo nej drje šwětna historija njepowjeda, ale hdyž wutrobny mēr bydli, tam wona tež bydli, pschetōž wona je šemja, š kotrejež mēr wurošče.

2. Šhryštuš, nasch wotštyknjenny kōnz. Wjele pŕedarjow je postanylo a hromady ludow šu na nich pōšlychale; wjele wuczerjow je psches šemju kthōžilo a tyšazy šu k jich nohomaj šydale; wjele pomoznikow a tak mjenowanich šbōžnikow je šo šwětej hižo pschipowjedało, jemu mēr pschijescž, po kotrymž šebi žada. Šodarmo je bylo. Šich šłowa a wucžby šu š nimi šaštyle. Jan kšćenik šebi hinał myšlesche. Wōn džesche: Ja šym pŕedarški hłōš w pušćinje: „Pschihotujče pucž teho Šnješa!“ Šhryštuš je tež nascha mōž, psches kotryž my štytkujemy

a dobudžemy. Kaž dolho mamy Khrystuša sa wotwytknjeny tónz, njepracujuje na mozy, na žohnowanju, na dobyčju. A kaž husto so, luby kšesćizijano, wobhladujesč jako hlóš teho Knjesa, budžesč tež sacžucž: Je Khrystuš twój wotwytknjeny tónz, potom ty wjele dokonjesč. Hlóš so wjasacž, moricž njemóže; wón je swobodny. Teho dla hiščeže dženša hlóš Jana kšeczenika psches swět kliczi, hdyž je jeho hlowa dawno padnyła psches katowu ruku. Ty, luby kšesćizijano, by tež předač w puščinje. Swět wokoło naš se swojej žaloscju je puščina; cžlowjestwo našeho čaša njeje jenož khude na pjenjesach a tublach, ale tež na wěrje, lubosczi, nadžiji, je puščina; naša wutroba, husto tač pródna wot plodom prawdosće, je puščina. Duž ruku k pluhej — najprjedy swoju wutrobu a potom druge wutroby pscheworacž, wobšhecž, namacžecž i hnadnymi rěkami ewangelija. Khrystuš budž twój wotwytknjeny tónz!

3. Wón je knjes krašnosće, duž služny jemu w niskości. Jan praji: Ja kšeczi ju i wodu, ale wón je přjedza mjes waš stupil, kotrehož wy njeznajecze. Tón je, kiž po mni pschińdže, kotryž přjedy mje byl je, kotrehož črijowe rjemjesčki ja nješym dostojny rozwjacž. Tón, kiž přjedza mjes naš stupi, tež sašo nětko w adventskim čašu, to je tón, kotryž dawno přjedy naš byl je. Wón je jasnosť bóšsteje krašnosće, čistny a bjes hrěcha, wón je knjes krašnosće. Jeho hlownu pschi kóna wěčneho žiwjenja, jeho wutrobu hwěda hnady, jeho boč mjecz prawdosće, jeho drašta je purpur wujednazeje luboscze. Što by my porňo móznemu Knjesej? Jan wusnawa, so njeje dostojny, jeho črijowe rjemjesčki wotwjacž. Wšitzy mužojo Boži su so psched nim do procha položili. Budž sbožowny, hdyž móžesč temu Knjesej tež najmjenschu službu wopofacž. A temu je škladnosće. Semja je jeho nohow podnož. Jow na semi wopofažmy temu Knjesej luboscž: Šmilny so nad hlódnymi a lacžnymi, nad khorymi a hubjenymi. W nich my jemu služimy.

Khwatajmy hodownemu swjedzenjej napschecžimo, so swěru pschihotuj, so by naš pschihotowaných namakač, tón Knjes, hdyž wón pschińdže. Hamjen.

Běla kwětka —

ščerpnoscž a nadžija; wšchědne wobhnadzenje, wobnowjenje a šđerjenje abo wukwjećenje! —

Hlós: Ach, so bych ja i jandželemi —

Kwětka běla, wudebjena
S rjanoscju wšchal ponižnej,
S wóčžtom čistym wupšchena,
Tebje wuswolicež chzu bej!

Šnamjo ščerpnoscže pschi horju
Ty mi pschezo wostanjesč;
Hdyž so wjese lóž po morju
Džiwim, so so strachujesč,

Duscha, je žolmami kryta,
Polna šmjertnej štyšnosće,
Hdyž cze morjo póžrjecž pyta,
— Nadžija cži wostanje!

Nadžija a ščerpnoscž tudy
Pschi njewjedrje wudžerži,
Pschewjedže naš psche wšchě bludy,
Dóž so i nowa wujafni! —

Nadžiju wšchal wobšhowajmy
Se ščerpnoscžu wutrajnej,
Wšchědnje bebi i nowa dajmy
Ruzy i myšlu pobožnej.

Ženje so dha nješhabajmy,
Štejmy twjerdže w nadžiji;
Wšchezo i nowa bebi prajmy:
Ščerpnoscž šwěrnje wudžerži! —

Ščerpného my Knjesa mamy,
Kiž naš nohy ščerpliwje, —
Duschu k njemu posbēhamy,
Hdyž so móž nam šhubjuje.

Wón dže přjedy naš po cžeri,
Wojnje naš tež na ruku,
Kryje naš, hdyž hlóscž so ščeri,
Šacž šmy pschi nim na kwažu;

Na njebjeskim šbóžnym kwažu,
Hdyž je radoscž jandželska,
Hdyž so šbóžnje psched nim pažu
Wumožene jehnjata! —

Šesu, pastyrjo ty šwěrnny,
Šakhowaj naš pschi bebi,
Špožcž nam pucž a wukhód měrnny;
— Nam so štyščeže po tebi!

A tebi tam do šbóžnoh' raja
Wotšal šwěru khwatajmy;
Šrěchi naš a šmjercž tu daja,
— Duž pschińdž, Šesu, khwatajmy!

Šolbjej runo ščerpliwemu
Šhladujmy tam w nadžiji,
Dopjelni, Knježe, próstwu jemu,
Šokoj špožcž nam pschi tebi! —

M. U.

Wólba hodowneho šchtoma.

Šyła jandželi džěšče w hodownym čašu psches lěš, šchom pytajy, kiž měšče so w Božu nóz se šlocžanymi jablkami, šlěbornymi worjechami a šawěčženymi wóškojčkami wudebicž, mějo štadlo jehnjatow i pastyrjemi a žlobik i Šesuš-džěcžatkom pod šobu, šyłu radoscžiwych džěcži wokoło šebje a nana a macž po šobu i šlyščezom šwětla we woczomaj, kotrež wot hodowneho šchtoma šameho njewukhadža, ale ma něšto na bebi wot tamneje jasnoty Božeje, kiž so něhdy nad bethlehemsčimi honami šwětlesče.

A woni widžachu najprjedy dub, wyšoko do powětra so pošbēhowažy, a chžychu jón wšacž. Ale Barachias, i najwšchšich jandželow jedyn, rjekny: „Niž tak! pschetož dub je šchědžiwž a njehodži so sa džěcži, ma twjerdu štoru a hiščeže twjerdšče drjewo a jeho deski so k twarbje kšchczow a rownych kšchizow bjeru; hody pač pschpowjedaju: „„Žiwjenje je so šjewilo!““ —

Šotom wuhladachu nadobny buk, tak so tón šchwiznje a hordžiwje k wyšokoscži šbēhašče, a chžychu jón wšacž. Ale Šafael, jedyn i najwšchšich jandželow, džěšče: „Niž tak! pschetož w jeho drjewje lohžy cžerwje točža; to njehodži so sa tón poklad, kotryž mole a šeršawž njestaza a sa kotrymž so padušchi njelopaju. A temu šteji tu wón w šymje wotemrjety a nima žanych plodom, šhiba tajkich, kotrež šbót Šergesenow žerje!“ —

Na to widžachu brěšyžu a chžychu tu wšacž, pschetož jejna štora bēšče hladka a běla a jejna halošyna šhibicžiwja a něžna. Tola Benabi, wšchšichi mjes jandželemi džěcžatkom, prajesče: „Niž tak! pschetož brěšyža dopomina na njepšchecželnivy prut, kotryž je i nej jeneho šplaha a runeho roda. Džěcžatka pač maju so hody jeno na luboscž a šmilenje dopomnjecž a niž na šhoštanje a boloscž!“ —

Tak džěchu cži šwjercži jandželjo dale a pschińdžechu k wjerbje. Wona njebēšče šucha a wotemrjeta na pohladanje, niž ščera a

„Teho starschej?“ — „Wascha Majestosc“, wotmolwi Kurzhagen njeftachocziwoje, „ja bym i buriskeho domu rodzenty, a mojej starschej staj buriskaj czlowjekaj; i tymaj ja to sboze dzelu, kotrej mam so Waschej Majestosczi dzakowacz.“

„Tak je prawje“, rjekny kral swjebeleny; „shtoz bebi swojeju starscheju wazi, ton je czesczchodny muz; shtoz jeju sazpiwa, nje-sazluzi, so je rodzenty!“ —

F.

S nozy do swetla.

Stare, hischcze njewoczischczane powjedańczo Jana Borskeho.
(Skonczenje.)

XI. Wobsamtnjenje.

Sa 5 let wjedzischtaj so Arist a Marija i mestka se schtyri-letnym holeczatkom, kiz strowe a wjesele wokoło njeju staczizy pižane mjetele lojesche. Seju puczil wjedzische ke kapali won. Běsche njedzeli wjeczor. — Kaž džen jeju prenjeho wero-wanju běsche zyła Boža pschiroda pschyna a debjena, so so we wutrobje myšle hibachu, kiz nuczachu i njebežam hladacz a nutrne hroncčka sdychowacz. Pschewšatej wot hlubokich saczuma-njom mjelczeschtaj se rtomaj, ale dyš a dyš na so pohladnumšchi mōžeschtaj kōzdy we druheho woku czitacz: „Dzakowano Bohu! Haj, bjes kōnza dzak!“

A hdyž běschtaj se spěschnym holeczatkom ke kapali pschischlaj a we njej Bohu i mjelczatym ertom a sahorjenej wutrobu dzak spěwaloj, schtyrišchtaj so psched durjemi na mochojty kamjen, hdyž běsche ranojty Arist schydajo wo swoju njewjestu žalosczi. Marija pak swojeho bynka na klin wšawšchi powjedasche jemu wo swojich srudobach, kaž mōžesche ji to dorosymicz, a wuczesche jeha:

„Haj, moje dzěczo, tak Bōh tōn Knjes pomha, hdyž prjedy pomodzi po tychnych puczach.“

A Arist pschistaji:

„Moj Ssyno, i nam so tajki šurownit wjazy nawalicz nje-šmje kaž tehdy, ale njewōlništvo hischcze ludy sahnale nješku. — Duž prosch, luby šyno, prosch Boha, so by mono sašchlo po zylej semi!“

Wosjewjenje.

Kwažny wenczl i wonjeschlom

- a. Liliju, b. Fijaktu, c. Njesapomniczku, d. Bělu kwětku a
e. Kōžu sficzazym.

Dzewjecz duchownych šherluschow,

wōšebje na pobožny kchesczianski kwaš
sa sapoczatk, postup a wobsamtnjenje swjedzenja
pošwjeczil a wudal

M. U., farar em. w B.

— je napiš pschneje knižki, i pschidawkom 9 hlošow i luda, 32 str. maš. 8 wobšahowazeje, kotraž tele dny se Šmolerjez knižiczišchczetnje w Budyšchinje wuńdže.

Senotliwy eksemplar 25, po džešatkach kupowana pak knižka jenož 20 pjenježkow placzi.

Wona so tež runje na hody jako dar Božeho dzěscza, Šserbam pošwjeczenty, pēnje pschihodzi, a šherluschke i „Wonjeschka“ šu niz jenož sa kōzduškuliz swjedženšku, ale tež kōzdu wšchēdnu škladnoscz trēbne a pschihodne. —

Advent a hody — njewjesta a nawoženja — wosnamjenja duchowny kwaš a šjednoczenje wērzazeje dušche a Knjesoweje gmejny i Šmmanuelom, Šbōžnikom Božim.

„Glaj, twōj kral pschidnje i tebi!“ — Duž witaj, dušcha, radoštnje swojeho krala a Šbōžnika Šesufa! — je šwuk a šamer kōzdeho spēwa.

W pschedšlowje praji so na pschiklad:

„Šdyž nam swoju je wutrobu schēroko wotewril Božu,
Wotewrny wutrobu dha i wjebelom jemu tež my.

Bjermy a dawajmy lubosc, njech lubosc šacžewa Boža
Na semi wobhnadženej; w Šesufu bohaczi šmy!

Kwažny wenczl i pižanym wonjeschlom witanu po kraju
[wostaš

Ludej, pobožnemu, kajkiž dže šerbški našch je. —

D so wšchak wostaš by pobožny pschezo a pobožnje pschil
Kwaš runja bebi tež swōj, — Šesuf by wupšchil šej

S bohastwa swojeho jōn tu čašnje a na junu šbōžnje! —
Duž kralej Šesufkej čješcz spēwajcze, Šserbjo wy tu!“

Šdyž a hdyžkuliz budžetaj kwašnaj starschej abo nēhdže darniny pscheczel abo swērna towaršchka runje kwašarjam abo tež i hewaschim kchesczianskim stowaršchenjam so šhadžowazym „Kwažny wenczl i wonjeschlom“ pscheczelnje jako dopomnjenku na wjesele swjedžen a witanu stowaršchenje daricz, — dha čzile dobro-čzeljo pēnje a pobožnje šlutkuj a bebi bjes dwēla kchesczianski dzak sašluža! —

Njech so pschihodny dar dha tak lubje wita a i wjebelom wužitwa, kaž wōn so pscheczelniwje pošiczuje — „Bohu i čješcz i a Šserbam i wužitku!“

Wěscze, lubi kchesczianszy Šserbjo, „wšchitto je wasche; wy šcze pak Šhryštufowi, a Šhryštuf je Boži“ (1. Kor. 3, 22. a 23.)! — Duž „Wjebelcze so w tym Knjesu kōzdy čaš, a sašo praju ja, wjebelcze so“ (Šil. 4, 4.)! — šbudžuje a wabi Knjesowy japoschtol šwj. Šawol.

Wschelake i bliska a i daloka.

— Bibliške puczniki so nētko rošesczeli. Šsobustawy je darmo dostanu. Knježa duchowni je rošdawaju. Sa kōzdu wošadu so i temu sapiš šobustawow pschipožzi. Šdyž šu bibliške puczniki rošdawane, prošy pschedšyda towarštwa, farar Šōlcz w Kalezach, so bychu so sapiški jemu sašo do aktow našcheho knihowneho towarštwa pschipošlale. Do kōzdeje wošady pošczele so pak tež liczba bibliških pucznikow, kotrej mōža bebi tajzy kupicz, kotiz šobustawy nješku. Wone je sa 15 np. pola swojich knjesow duchownych dostanu.

— Šody so bliža a kōzdy so hotuje, tym swojim wjesele pschihotowacz i hodownym darom. Me šu nētko jenož blyšczate šwētno dary šhmane, wutrobu i hodownym wjebelom napjelnicz, nē, hodowne wjesele čze bycz wjesele sa dušchu. Duž wobradžcze tym swojim tež dary sa dušchu. Tajke macze w rjanych knihach našcheho knihowneho towarštwa, njech je to „Wšchēdny šlēb Boži“ abo „Zionske hlošy“. Wōšebje rjany mały dar šu „Ššalmu“, wot bibliškeho towarštwa wudate, kotrej jenož 25 np. placza a šu tež pola knjesow duchownych dostacz. Wone šu rjany Božo-džēšczowy dar. Šswjeczmy hody, lubemu Božemu dzěsczu swoje dzakne psalmu spēwajo we wutrobje.

— Šańdženu njedzeli je so knjes kandidata Šschizan jako pomozny duchowny w Budestezach šapokasal. Na nēmskim kemschenju dosta wōn psches knjesa wyschšcheho žyrkwinského radžicžela Meiera duchownu swjeczišnu. Ššchi swjatocžnoscz i bēschtaj pomoznaj knjes farar Šschizan-Šodžijški a wošadny farar, knjes Domaschka. Na šerbškim kemschenju noweho knjesa dušchopastyrja knjes farar Domaschka wošadže pschedstaji.

Daliske dobrowolne dary sa wbohe armeniske šyroty.

Ššches knjesa fararja Mrosaka-Šrodžischczanskeho:

M. M. i Wōšporka 3 hr. — np.

W mjenje wobohich šyrotow wutrobny dzak.

Šōlcz, redaktor.